

(המשך מעמוד 58)

וכי היא בוודאי תשתחרר למחרת, ותשכח את כל החוויה הרעה.

לדברי כתב האשום, שלפה הי אשה מתוך החפצים שהוציאה מ' ארנקה, שטר בן 500 לירות, דחפה אותו לחווייתה של השוטרת ואמרה לה: „את שוטרת נחמדה, קחי מתנה.“ השוטרת מסרה מייד את הכסף לממונה על הפיקדון ולא התייחסה לעניין ברצינות. אולם כאשר סיפרה על כך לקצין יד, יעץ לה להתלונן במישטרה, וכך עשתה.

בהאשמה של נטילת־שוחד, ש' בגללה נעצרה האשה, לא יצא מאומה, וכל אישום לא הוגש נגד המהנדסת. אולם בימים אלה עומדת הגברת לדין באשמת מתן־שוחד לשוטרת. סניגורה, עורך־הדין אדם פרוסט, מסר את גירסתה שלה, כי היא לא התכוונה לשחד איש, וכי היתה כל־כך היסטורית ועצבנית, שזרקה את כל תכולת ארנקה לעבר השוטרת ואמרה לה: „קחו הכל ממני, גם את החיים שלי אתם יכולים לקחת.“

השופט שמואל קווארט יצטרך להכריע אם ניסתה הגברת לשחד, או זרקה את החפצים בהיסטריה ויאושו.

מישפט

„יצא בשו ועין“

הנאשם זוכה בבית־

המישפט אחרי שישב

14 חודשי מאסר, אך

פיצוי לא קיבל.

למשה טטראשווילי לא מגיע פיצוי על החודשים שבהם בילה בבית־הסוהר על לא עוול בכפו. כך קבע בפסק־דינו המנומק השופט יעקב קדמי, וחבריו להרכב הסכימו איתו. השופטים שמעו את בקשתו של טטראשווילי לפיצויים בסך של יותר ממיליון וחצי לירות, שכללו את ההוצאות שהוציאה הנאשם ל־הגנתו במישפט, וכן פיצוי עבור 14 חודשי־מאסר שישב בכלא, על עבירה שממנה זוכה לבסוף.

תובעת רג'ינאנו
שיחק לנאשם המזד

טטראשווילי הוא אחד הסבלים הגרונינים, אשר נידונו בשנת 1979 בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב בעבירות של גניבת הילומים ושקי־דואר ממטוסים בנמל־התעופה בן־גוריון. שני תיקים נפתחו אז נגד טטראשווילי, באחד מהם הוא הורר שע ונידון ל־18 חודשי־מאסר ב־פועל וקנס כספי. עירעורו של פסק־דין זה נדחה בבית־המישפט העליון.

גם בתיק השני נאשם טטרא־

שווילי בגניבת דברי־דואר ממטוס, והורשע בבית־המישפט המחוזי ב־תל־אביב. העונש שהוטל עליו לא היה חופף למאסר הראשון.

לא זך וטהור. טטראשווילי עירער גם על הרשעה זו, ואמנם, אחרי כשנתיים, זיכה אותו בית־המישפט העליון בתיק זה. בחשבון שעשה הנאשם התברר לו כי ישב בבית הכלא 14 חודשים מיותרים, על תקופה זו הוא ביקש פיצויים.

עורך־דינו, אריה מרינסקי, הגיש תביעה מיוחדת בשמו לבית־המישפט, והתובעת קלרה רג'ינאנו, אשר הופיעה גם בתיק שבו הורשע טטראשווילי, הסבירה לשופטים מדוע לא זכאי הנאשם לפיצוי, למרות הזיכוי.

השופטים השתכנעו מטעונו של התובעת וקבעו כי הדין בתיק לא נמשך זמן בלתי־סביר — בהתחשב בכך כי היה זה תיק עב־כרס, שכלל עוד שלושה נאשמים, וב־עומס המוטל כיום על בתי־המישפט.

השופטים ירדו לטיבו ומהותו של הזיכוי בתיק וקבעו כי בית־המישפט העליון לא קבע שטטרא־שווילי הוא זך וטהור, או שנפל קורבן לעלילת־שווא זדונית, או שנשחק בין גלגליה של מערכת שפעלה באורח בלתי־סביר לחלו־טין. להיפך — אפשר לומר כי שיחק לנאשם המזל, והוא נחלץ בשן ועין מן הראיות שסיבכוהו באשמה המקורית.

לטטראשווילי נותר לשמוח ב־חלקו על שזוכה ושוחזר בעוד מועד, בעוד חבריו שהורשעו נותרו בכלא.

סמים

הזיכרון של השומר

האם שומר שנכשף פעם

בוזהו יהיה בלתי

מהימן עז בתי־

המישפט לעולם ועד?

יואב חסן היה שומר מוסווה, שנשתל על ידי המישטרה כדי לצוד סוחר־סמים. בתפקידו זה שימש כמה חודשים, וכאשר „נשׁ־רף“ הוגשו כשמונים כתבי־אישום, על סמך הקשיות שערך חסן, מובן כי היה עליו לזהות את כל הסו־רים שאיתם בא במגע, ולהעיד נגדם בבית־המישפט.

התובעת גלית ויגוצקי, הגישה כתבי־אישום נגד מרדכי מסיקה על ארבעה מיקרים של מכירת חשיש. לדברי כתב האישום מכר את הסם לשומר המוסווה חסן. את הזיהוי עשה השומר במסדר תמונות, כרגיל במיקרים כאלה.

אולם בעת המישפט העלה הר־סניגור, יורם שפטל, טענה מענ־ינת. הוא הביא עדים על מיקרה קודם, שבו זיהה אמנם חסן סוחר־סמים בתמונות, אך כאשר התעקש הסניגור וביקש מיסדר־זיהוי כדן, לא הצליח השומר לזהות את הר־איש, ולכן ביטלה הפרקליטות את כתבי־האישום נגדו.

„אדם שנכשל פעם אחת בזיהוי, יתכן שהוא טועה גם הפעם, ומ־כיוון שהנאשם כופר באשמה וטוען כי לא הוא שמכר את הסם, יש לזכותו מחמת הספק.“ טען הר־סניגור.

חסן עצמו העיד בבית־המשפט ואמר בביטחה כי הפעם לא טעה, וכי הוא מזהה היטב את הנאשם כאיש שמכר לו חשיש ושתיווך בינו ובין אדם אחר במכירה נר־ספת. באותו רגע הציץ העד לעבר הקהל וקרא: „הנה האיש שה־נאשם תיווך עבורו בסם!“ הוא אמנם הצביע לעברו של אדם שנזכר בכתבי־האישום, ואשר ישב לו בין הצופים באולם.

מרסל רוזנטל
מספרת את
לקוחותיה
לצלילי אודגן-
כשא'נה
גולשת ברוח
וחולמת על
הגבר הישראלי
אשר יזכה
באולימפיאדה

שערות ברות

אחד מערכי השבוע התקיימה בתל־אביב מסיבת הפתיחה של מוסד מיוחד במינו: מיספרה הפועלת בערבים ומשולבת בבר־משקאות ורחבת ריקודים. יפהפיות העיר באו לתגוג, ועימן שחקנים, דוגמניות, ומיספר לא קטן של המכונים „ספרי הצמרת“.

בעלת השימחה והמוסד היא מרסל רוזנטל, שקידמה את פני האורחים בתילבושת בוקרים. מרסל כבר עשתה בשלושים שנותיה דברים רבים, ובמקומות שונים, אך הספ־רות היא אהבה ישנה. מרסל אוהזת

נא להכיר

במיספריים מזה 19 שנים, מאז היותה בת 11.

מספרה

ומוסיקה

את שם מישפחתה העניק לה בעלה, הצייר ריימונד רוזנטל. היתה זו אהבה ממבט ראשון. הם התחתנו כמעט מייד אחרי היכרו־תם, והתגוררו בארצות־הברית, שם נולדו בניהם דניאל ואריאל.

כאשר הגיעה מרסל לגיל הגבוה של 23 שנים, החליטה שדי לה מבעלה ודי לה מארצות־הברית. אחרי חמש שנות נישואין הת־גרשה, נטלה עימה את בניה ובאה לישראל. כאן פתחה ביחד עם אחותה מיספרה בשיכון בבלי ב־תל־אביב, ועבדה שם כשנתיים, עד שהרגישה, לדבריה, „שזה לא זה.“ מרסל פתחה מיספרה נוספת, הפעם לבדה, וקראה לה הבית הר־

זקופה באילת
מרסל גילתה את ספורט גלשני־הרוח במיקרה, בשיחה אל תוך הלילה ליד והפכה שותפה בסועדון לגלשני־רוח, המדורה. היא ניסתה, התלהבה,